

Mødet genoptaget kl. 13.15

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg skal herved meddele, at eventuelle afstemninger om forslag til vedtagelse til forespørgsel nr. F 44 og forespørgsel nr. F 64 udsættes til på tirsdag.

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 143:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af de i Bruxelles den 26. marts 2003 undertegnede protokoller om Bulgariens, Estlands, Letlands, Litauens, Rumæniens, Slovaakiets og Sloveniens tiltrædelse af Den Nordatlantiske Traktat.

Af udenrigsministeren (Per Stig Møller):

(Fremsat 9/4 2003. Første behandling 24/4 2003. Betænkning 13/5 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Søren Søndergaard (EL):

Det er Enhedslistens opfattelse, at dette beslutningsforslag sådan set er et beslutningsforslag, som aldrig burde have været fremsat, fordi det omhandler en organisation, som på alle måder er overflødig og burde være overflødiggjort af den kolde krigs ophør og Murens fald og erstatet af et sikkerhedspolitisk samarbejde hen over de gamle grænselinjer mellem alle de tidligere østbloklende og de vestlige lande. Det burde have været udgangspunktet.

Men i stedet har man valgt at opretholde NATO; man har valgt at opretholde en organisation, som udgør en potentiel risiko for at skabe ustabilitet i Europa, og vi vil komme til at se det meget snart, når diskussionen kommer til at omhandle missilskjoldet. Diskussionen om, hvem missilskjoldet skal omfatte, bliver meget vigtig, og her vil nogle af de gamle skillelinjer komme op igen, for udgangspunktet vil være, at man har en organisation, der hedder NATO, og at den organisations interesser vil være udgangs-

punktet for mange af de diskussioner, der skal foregå.

Det er derfor, Enhedslisten ikke ønsker at støtte dette forslag. Det er derfor, vi fra Enhedslistens side ønsker at stemme imod forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges med 101 stemmer (V, S, DF, KF, SF, RV og KRF) mod 4 (EL, Anne Grete Holmsgaard (SF) og Ole Sohn (SF)).

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Udenrigsministeren vil få meddelelse om denne beslutning.

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 15:

Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af frihed for kommunerne til at give supplerende tandplejetilbud.

Af Lone Møller (S) m.fl.

(Fremsat 22/10 2002. Første behandling 31/10 2002. Betænkning 7/5 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Lone Møller (S):

Her i denne sal har vi for ikke så lang tid siden vedtaget, at børnetandplejen skal udliciteres.

Børnetandplejen, som vel nok er et af de floteste eksempler på forebyggelse i dette land, skal udliciteres, og en af regeringspartierne begrundelser var, at kommunerne skulle have nogle større frihedsgrader. Men det blev konstateret under behandlingen af børnetandplejelovforslaget, at der i hvert fald ikke skete noget som helst, der kunne kategoriseres som sundhedsforbedringer.

Her har vi et forslag, som vil give kommunerne mulighed for at tilbyde ældre og udsatte grupper den valgfrihed, man fokuserede så meget på under førstebehandlingen af børnetandplejelovforslaget. I dette land er der omkring 700.000 personer, som ikke har regelmæssig tilknytning til tandpleje, og hvis vi sammenligner Danmark med de øvrige nordiske lande, er tandplejen for den voksende gruppe af ældre og øvrige udsatte grupper bestemt ikke noget at råbe hurra for.

KL. 13.20

Vi vil give kommunerne en mulighed for at lave opsøgende arbejde for de ældre og andre udsatte grupper og lave en overvågning, så kommunerne måske også får mulighed for at finde ud af, hvad de ca. 300 mio. kr., de i dag betaler til tandpleje, rent faktisk bliver brugt til. Men det ønsker regeringen ikke. Regeringen slår hele tiden om sig med ønsket om frit valg, men der er kun frit valg, når regeringen ønsker noget for nogle specielle grupper. Hvis man virkelig mener noget med det frie valg, er der ingen tvivl om, at man vil stemme for forslaget her, som ikke pålægger kommunerne eller nogen som helst andre noget, men kun giver mulighed for en fleksibel tilrettelæggelse af tandplejen.

Det er dybt deprimerende, at regeringen har fået så meget held med at fortælle befolkningen, at den bare kan vælge og vrage. Man kan vælge og vrage mellem det, som regeringen synes er interessant, det, der måske er lidt profit i, og det, der måske er stemmer i for en borgerlig regering ved næste valg. Her er et sundhedspolitisk forslag, som vil give en forbedring, men det ønsker man ikke at stemme for, og det er dybt deprimerende.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg vil bare gøre et enkelt lille forsøg på at hjælpe fru Lone Møller ud af depressionen, men om det lykkes, kan jeg jo ikke vide.

For det første vil jeg sige, at når det bliver sagt, at der for kort tid siden er vedtaget et lovforslag, der betyder, at kommunerne skal udlicitere, må det være en fortaleselse, for et sådant lovforslag har vi jo ikke vedtaget. Vi har vedtaget et forslag, der gør det muligt for kommunerne at tilrettelægge den kommunale forpligtelse til at udføre børnetandpleje i et andet regi, og dermed har regeringen også fuldt ud levet op til det, der var intentionen med at udsende et frihedsbrev, nemlig at invitere kommunerne til at komme

med bud på, hvilke frihedsgrader de ønskede sig for at kunne løse de kommunale opgaver bedre og billigere og med større respekt for det enkelte individ. Det er den præcise pointe.

Der er nogle ganske få kommuner, der har en ambition om, at kommunen skal fylde noget mere på tandplejeområdet, altså at de kommunale områder skal udvides. Det ønsker regeringen imidlertid ikke at skabe mulighed for, bl.a. fordi vi ønsker at leve op til de aftaler, vi har indgået med Kommunernes Landsforening, og jeg kan forstå på de debatter, vi har haft her i salen om andre beslægtede emner, at det lægger andre end regeringen også vægt på.

Hvis man læser aftalen mellem regeringen og Kommunernes Landsforening, vil man se, at der er gjort meget ud af det, der kan kaldes forventningsstyring, altså at vi skal passe på, at vi ikke kommer til at sætte borgernes forventninger til den kommunale service op. Det er præcis det, der vil ske, hvis vi åbner mulighed for, at nogle ganske få kommuner, som øjensynligt har et økonomisk råderum, der rækker ud over det gennemsnitlige, pludselig udvider det kommunale sortiment med et tilbud om også at give tandpleje til andre grupper end de børn og unge, de er forpligtet til at servicere. Det vil sætte en ny standard, som vil rulle ud over hele landet, og jeg vil gerne tage et væddemål på, at efter en vis periode vil stærke kræfter, også her i Tinget, kæmpe for, at det skal finansieres over skatten.

Det er jo sådan, tingene udvikler sig: nogle starter med at sætte serviceniveauet op og udvide rammerne for den kommunale opgavevaretagelse. Så kommer den lille misundelighed, og så kommer der spørgsmål til ministeren om, hvorvidt ministeren kan bekræfte, at der nu er 15 danske kommuner, der giver det tilbud, og om det ikke ville være ønskværdigt, hvis også landets øvrige kommuner gav det tilbud, og inden vi ser os om, har vi pludselig udvidet de kommunale opgaver. Men det ønsker regeringen ikke. Regeringen ønsker at give kommunerne større frihed til at løse de kommunale opgaver, men regeringen ønsker ikke at udvide omfanget af de kommunale opgaver.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Så vil jeg gerne spørge, om ministeren kan bekræfte, at i dag udbetaler kommunerne et beløb i størrelsesordenen 300 mio. kr. i tilskud til tandpleje til borgerne, uden at kommunerne har no-

gen som helst mulighed for at vurdere, hvad man får af tandsundhed for de penge.

Kl. 13.25

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 44 (S, SF, RV, EL og KRF) stemte for, 60 (V, DF og KF) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 17:

Forslag til folketingsbeslutning om forsøg med sygesikringstilskud til diætbehandling hos autoriserede kliniske diætister.

Af Lone Møller (S) m.fl.

(Fremsat 22/10 2002. Første behandling 31/10 2002. Betænkning 30/4 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lone Møller (S):

Vi har efterhånden nogle gange haft en debat om, hvilke epidemier der er vigtige og ikkevigtige.

WHO har slået alarm. De har sat fedmeepidemien som nr. 1 på deres liste, og samtlige eksperter i dette land har givet meldinger om, at vi står over for et problem, som vi ikke bare kan løse ved at give nogle meldinger og nogle rapporter, som man kan fortolke hver især.

Det er dybt beskæmmende, når i hvert fald medlemmer af regeringspartiet Venstre melder ud, at når folk er overvægtige, er det så at sige deres eget problem. Der er vel ingen i dette Ting, som er i tvivl om, at vi, der vejer lidt for meget, godt selv kunne gøre noget for at komme af med lidt af fedtet, men hvis man lytter til eksperterne, som jo i andre sammenhænge bliver brugt som sandhedsvidner – alt afhængig af hvem man nu kan lide – må man undre sig lidt over

det, når regeringens egne rapporter fra henholdsvis Sundhedsstyrelsen og Ernæringsrådet klart anbefaler, at det er vigtigt at få mulighed for at benytte en diætist i forbindelse med behandling af overvægt.

Forslaget her er et bitte, bitte lille forslag, som måske kunne sætte konkret handling i gang. Ord er der mange af, rapporter er der mange af, men penge er der ikke afsat mange af. Inden der kommer andre herop og spørger, hvad Socialdemokratiet gjorde, mens de havde regeringsmagten, skal jeg skynde mig at sige, at dengang blev der heller ikke afsat penge nok, men nu er problemet så alarmerende, at vi er nødt til at tage det alvorligt.

Regeringen afviser forslaget med den begrundelse, at der er 480.000 ekstremt overvægtige i dette land, og hvis de alle skal gå til diætist, koster det 100 mio. kr. Selvfølgelig skal alle ikke gå til diætist, men forslaget er bare et lille bud på, hvordan man kunne foretage noget konkret handling i forbindelse med at få nedbragt det problem, som samtlige eksperter i dette land siger er det største sundhedsproblem. Lad mig også citere fødevarerministeren, som ved offentliggørelsen af rapporterne fra henholdsvis Sundhedsstyrelsen og Ernæringsrådet sagde, at vi står over for et problem, der vil slå flere ihjel end tobaksrygning.

Men alligevel ønsker regeringen ikke at gøre noget som helst. Jeg har tonsvis af rapporter stående på mit kontor. De er pæne, de er tykke, og der er mange flotte ord i dem, men handling er der ikke. Her er et lille bitte forslag, som kunne hjælpe en stor gruppe, og som ikke koster ret mange penge, og alligevel vælger man at sige: Vi er ikke interesserede, for det, at folk er overvægtige, er deres eget problem. Jeg synes, man burde skamme sig, når man kan komme med sådan nogle udtalelser.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg vil bare påpege over for fru Lone Møller, at til forskel fra den tidligere regering er denne regering jo kommet med en handlingsplan for en indsats over for svært overvægtige. Det er dog en forskel.

Der er stillet et konkret forslag om, at vi på sigt skal bruge 450 mio. kr. på at give diætvejledning til overvægtige, uden at der er fremført nogen dokumentation for, at det virker. Vi skal sætte ind på en lang række områder, men først og fremmest drejer det sig om forebyggelse. Her i